

Pyhäkön Lamppu

Helgedomens Lampa 1/2018

Masennuksesta kuplivaan iloon s. 4

Pahan vallasta
s. 6

Julistajia jaraikansalle
s. 14

PAHAN KASVOT

✍ JUHANA POHJOLA

Perkele on totta. Ei hän ole todellisuus siinä merkityksessä, kuin Kaikkivaltias Jumala on, mutta kuitenkin luotu persoona. Raamattu kutsuu langennutta enkeliä tämän maailman ruhtinaaksi. Taivaassa hänellä ei ole enää sijaa, mutta maan päällä hän riehuu (Ilm. 12). Vaikka emme pirua näekään, hänen tekonsa tunnistamme. Hänen jäljiltään jää aina kaksi jälkeä: murha ja valhe (Joh. 8:44). Hän vihaa kaikkia ihmisiä ja kristillistä kirkkoa erityisesti. Tämä aika, joka tulvii viihteen tasolla noitua, demoneja ja yliluonnollisia ilmiöitä, on usein sokea näkemään ja tunnustamaan pahuuden oikeita kasvoja. Mistä sitten tunnistamme ne?

Ensinnäkin paholaisella on mustat kasvot. Länsimaissa hengellinen tyhjiö täyttyy jollakin muulla. Kyse ei ole vain okkultismin tai satanismin leviämisestä. Paha pitää pelon ja pimeyden otteessa lukuisia ihmisiä monenlaisten uskonnollis-henkisten ilmiöiden kautta. Kaikkialla kristikunnassa kohdataankin yhä enemmän demonisia ilmiöitä. Oma lisänsä on päihteiden tulva. Esimerkiksi USA:ssa huume-epidemia julistettiin kansalliseksi hätätilaksi. Mustan synkät kasvot näkyvät selvästi myös Open Doors -järjestön tuoreessa katsauksessa kristittyjen vainoihin. Vainon voimakkuus kasvaa jatkuvasti erityisesti radikaalin islamismin takia. Tällä hetkellä yli 215 miljoonaa kristittyä kokee vainoa.

Toiseksi paholaisella on harmaat kasvot. Pahuuden pahuus näkyy siinä, ettei se ole minkään erityisen näköistä. Filosofin Hanna Arendt loi holokaustiin liittyen käsitteen pahuuden arkipäiväisyys. Pahuus ei olekaan vain ideologista vimmaa eikä sadistista mielenlaatua. Pahuuden arkipäiväisyys piirtyi esille keskitysleirin kuljetuksista vastanneen tavallisen virkamiehen Adolf

Eichmannin kyvyttömyydessä ymmärtää ja tunnustaa, miten hän oli murha-koneiston osa.

Perkele on sokaisija, mutta jälkiään hän ei voi peittää. Miksi järkevät ja hyvät ihmiset Suomessa haluavat edistää itsemääräämisoikeuden ja rakkauden nimissä kuoleman kulttuuria kaikista avuttomimpien eli syntymättömien, vammaisten ja vanhusten kohdalla? Miksi tavalliset ihmiset uskovat valheen, ettei lapsi tarvitse sekä isää että äitiä tai että maailma on niin paha paikka, ettei lapsia kannata synnyttää? Miksi valheutisia raivoisasti vastustava mediaväki ei kärsi kuulla eikä kykene välittämään kuin yhtä ja samaa arvorelativistista sanomaansa?

Kolmanneksi paholaisella on valkoiset kasvot. Perkele ei halua tuhoata vain ihmistä tässä ajassa vaan myös iankaikkisuudessa. Siksi hän hyökkää aina kristillistä kirkkoa vastaan. Vainoa tehokkaampi keino on pukeutua valkeuden enkeleiksi, rakkauden apostoleiksi ja suvaitsevaisuuden sanansaattajiksi. Jos jokin käärmeen jälki edellisiltä vuosisadoilta kirkoissa on löydettävissä, niin se on kysymys Raamatusta: onko Jumala todella sanonut?

Luterilaisen pastorin John Kleinigin mukaan tässä taistelussa perkele yrittää samanaikaisesti tulla sisälle kahdesta ovesta. Etuovesta se tulee väärän opetuksen ja Kristuksen verievanke-liumin vaihtamisen kanssa. Kun me taistelemme sitä vastaan sanomalla, etteivät Raamatun pyhät totuudet ole vain tulkinta- ja mielipidekysymyksiä vaan järkähtämättömiä totuuksia, kiusaaja tuleeekin huomaamatta takaovesta. Kun kohtaamme etuovella valhetta, epäoikeudenmukaisuutta ja kohtuuttomuutta, me helposti täytymme takaovella vihalla, katkeruudella ja toivotomuudella. Jos Perkele ei saa meitä pois uskonopista, se yrittää langettaa

pois rakkaudesta ja toivosta. Vihan henki on murhaajan henki, joka johtaa hengelliseen tuhoon (1. Joh. 3:10).

Hengellisessä taistelussa on tarpeen olla tietoinen pahan kasvoista, mutta tärkeintä on tuntea Vapahtajan kasvot. Diabolos yrittää heittää meitä erilleen puolisoistamme, lapsistamme ja seurakuntayhteydestä. Kristus taas sanallaan johtaa meitä valkeudessa ja totuudessa niin itsemme kanssa kuin perheemme ja seurakuntamme keskellä. Ei ole mitään muuta apua vihollistamme vastaan kuin turvata Kristuksen armon itsessämme pelokkaana, kiusaajan pettämänä ja kurjana. Vapahtajan kasvojen edessä ei ole mitään pelättävää. Kristuksen elämää antavat lahjat messussa alttarin ja saarnatuolin äärellä ovat myrkkyä perkeleelle. Tämän levon ja voiton Jumalan sana meille lupaa: ”He ovat voittaneet hänet Karitsan veren kautta ja todistuksensa sanan kautta” (Ilm. 12:11).

UUSI PAIMEN ESPOOSEEN

✍️ SAMULI SIIKAVIRTA JA JUUSO MÄKINEN 📷 MARKUS YLIKIJOLA

Timo Marttinen vihittiin papiksi Helsingissä 6.1.2018. Hän toimii Eero Pihlavan opintovapaan sijaisena Espoon Pyhän Tuomaksen seurakunnassa.

Teologian maisteri Timo Marttinen vihittiin apostoliseen paimenvirkkaan loppiaisena 6.1.2018 Koinonia-keskuksen kappelissa, Helsingissä. Espoon Pyhän Tuomaksen seurakunta oli kutsunut Marttisen pastorikseen hoitamaan pastori Eero Pihlavan opintovapaansijaisuutta. Marttinen jätti taakseen uskonnon-opettajan työn opiskelukaupungissaan Joensuussa.

Ordinaatiomessussa oli paikalla satakunta ihmistä. Liturgina palveli Eero Pihlava. Messussa saarnasi ja vihkimisen toimitti Lähetysshiippakunnan piispa Risto Soramies. Kättenpäällepanoon osallistui heidän lisäksi kahdeksan Lähetysshiippakunnan pastoria läheltä ja kauempaa.

MIES EI OLE KORVAAMATON PAPPINA, TOISIN KUIN ISÄNÄ

Päiväjuhlassa kuultiin puheita ja musiikkiesityksiä. Sairastuneen Joensuun Pyhän Nehemian luterilaisen seura-

kunnan pastori Joel Kerosuon terveiset luki Marttisen opiskelijakollega Mika Tervakangas.

- Pastorin esikuvallisuus liittyy myös siihen, että voisi elää armahdetuna syntisenä. Mahdottomissakin tilanteissa turvata Vapahtajaan. Kilvoitella, että voisi elää niin kuin opettaa ja ennen kaikkea opettaa, että oikea elämä löytyy Kristuksen lahjojen ääreltä, joista sinä itse elät, joiden hoitajaksi sinut on nyt vihitty, Marttisen seurakuntaharjoittelun ohjaajana toiminut Kerosuo opasti.

Puoleksitoista vuodeksi väitöskirjaopintoihin keskittyvä Pihlava perehdytti vastavihittyä kolmella teesillä: (1.) unohda oma uskosi, (2.) unohda seurakunnan järjestys ja (3.) älä unohda perhettäsi. Pastorin pitää unohtaa omat mielipiteensä ja pyrkiä liittymään kirkon uskoon, joka löytyy Pyhästä Raamatusta ja Tunnustuskirjoista. Seurakunnan järjestystä ei pidä kontrolloida ahdistavalla tavalla, vaan

ihmisiin ja heidän aktiivisuuteensa tulee myös luottaa. Mies ei ole korvaamaton pastori, mutta kylläkin aviomiehenä ja isänä.

PAIMENVIRKA ON KRISTUKSEN VIRKA

Lutheria lainaten piispa Soramies tähdensi, että teologian varsinaisena sisältönä on kaksi asiaa: ensiksi syylinen ja tuomittu ihminen ja toiseksi Jumala, joka vanhurskauttaa. Jumalasta ei voi puhua ulkopuolelta käsin kuin taideteoksesta, vaan aina muistetaan, että itse on menossa kuulijoidensa tavoin Jumalan tuomittavaksi. Tällöin asiat asettuvat oikeaan perspektiiviin ja on pakko opettaa Jeesuksesta, Jumalan Karitsasta, joka on ottanut pois maailman synnin.

Kiitospuheessaan Marttinen pohti paimenilta Raamatussa vaadittavia hyveitä. Niiden äärellä uutta pastoria hirtittää, kun itsessä näkee monenlaista lihan heikkoutta.

- Vaikka tämä minun oma heikkouteni saa aikaan tiettyä ahdistusta, minua lohduttaa tieto siitä, ettei virka ole minun virkani, vaan se on Kristuksen virka.

- Minun rukoukseni tämän uuden tehtävän edessä on, että voisin virassa toimiessani mahdollisimman hyvin ja Kristuksen tahdon mukaisesti pitää aina kiinni evankeliumin totuudesta, pastori Timo Marttinen kiteytti.

Suomen evankelisluterilaisen lähetysshiippakunnan pappiskollegioon kuuluu vihkimyksen jälkeen 49 pastoria, joista 24 on työsuhteessa ja 25 toimii oman toimensa ohella. Lähetysshiippakunnalla on toimintaa 38:lla paikkakunnalla, joista 32:ssa on järjestäytynyt seurakunta.

Pyhäkön lamppu 1/2018

- 2 Pääkirjoitus
- 3 Utisia
- 4 Masennuksesta kuplivaan iloon
- 6 Pahan vallasta
- 8 Kaksi esirukoilijaa
- 9 Vastustakaa Perkelettä
- 10 Joonatan Nieminen 6.8.1997–22.10.2017

"Eikä Jumalan lamppu ollut vielä sammunut" 1. Sam 3:3

- 11 "Minä olen ovi"
 - 12 "Befria oss från det onda" –
Bibliska perspektiv på andliga krafter som står emot Gud
 - 14 Julistajia jaraikansalle
 - 15 Hartaus
 - 16 Sanan valoa Utsjoella
- Kannen kuva: Duccio di Buoninsegna: Kiusaus vuorella

MASENNUKSESTA KUPLIVAAN ILOON

📷 JANNE KOSKELA

Pauliina Pylvänäinen seisoo korkealla kiipeilypuiston köysistössä Oulun Raksilassa. Jalat meinaavat täristä, sillä hän on tullut juuri puiston vaikeimman radan hankalimpaan kohtaan. Siihen, josta jo alhaalta katsoessaan tiesi, ettei tulisi selviämään putoamatta turvaköyden varaan. Tekisi mieli peruuttaa tai luovuttaa, mutta ei kehtaa, kun seuraavat kaksitoistavuotiaat hurjapäät odottavat jo malttamattomina vuoroaan, ja Timoteuksen seurakunnan nuoret kannustavat jossain alhaalla. Sitten Pauliina kuulee ystävän rauhallisen äänen takaansa: ”Sinä selviät kyllä. Ota vasemmalla kädellä kiinni tuosta. Sitten siirrä oikeaa jalkaa seuraavalle pölkylle. Askel kerrallaan. Ja jos horjahdat, valjaat pitävät kyllä. Sinä et pääse putoamaan.”

Pauliina siirtää kättään ja ottaa varovasti askeleen. Sitten seuraavan. Nuoruutensa kilpahiihtoladuilla hän on oppinut, että maitohapot lihaksissa sattuvat, mutta siihen ei kuole. Muutaman huojuvan askeleen jälkeen kiipeilypuiston vaikein kohta on selvitetty. ”Sinä selvisit! Voitit itsesi! Hieno taistelu!”

Pylvänäisen pariskunnan keittiössä, turvallisesti takaisin maan pinnalla, Pauliina muistelee tuota edelliskävään kiipeilykokemustaan. Jutteleminen elämästä ja vastikään valmistuneesta teologian tohtorin tutkinnosta. Väitöskirjan tekemisessä ja samaan aikaan vaivanneesta keskivaikeasta masennuksesta selviämässä oli paljon samaa kuin kiipeilyradan haasteissa: päivä kerrallaan, lause, rivi ja kappale kerrallaan, ystävien tuen ja rohkaisun saattelemana selviää mahdollottomankin näköisistä haasteista. Ja samalla oppii luottamaan siihen, että ei sittenkään putoa. Ja että vaikeimmistakin paikoista voi selvitä, kun uskaltaa kokeilla.

NAISTEOLOGINA TYÖELÄMÄSSÄ

Pauliina lähti aikanaan Reisjärveltä Joensuuhun opiskelemaan teologiaa. Ajatuksena oli valmistua seurakunta-

Pauliina Pylvänäinen väitteli teologian tohtoriksi naisdiakonien roolista varhaisessa kirkossa syyskuussa 2017.

lehtoriksi, mutta opintojen aikana kyseinen virka käytännössä lakkasi olemasta, kun useimmat lehtorit vihittiin papeiksi ja virat muutettiin papinviroiksi. Pauliina päätti tehdä työllistymisen turvaksi myös opettajan tutkinnon. Ensimmäinen työpaikka löytyi kuitenkin kirkosta: vanhasta kotiseurakunnasta tarjottiin nuorisotyöhön keskittyvän seurakuntateologin paikkaa, ja lisäksi vielä uskonnon- ja psykologian opetustunteja lukiosta.

Pauliina sai pari vuotta viettää tiiviisti aikaa Reisjärven nuorten kanssa: päivällä koulussa opettajana, illalla seurakuntatalolla. Nuorisotyö oli mukavaa, mutta jotain tuntui kuitenkin puuttuvan: työalat olivat jotenkin liiaksi erillään toisistaan, eikä seurakunnan yhteinen jumalanpalvelus ravinnut tai koonnut väkeä yhteen, niin kuin Pauliina olisi toivonut ja ehtinyt tottumaan opiskeluaikanaan Joensuussa Nehemian seurakunnan yhteydessä. Reisjärveltä oli onneksi kohtuullinen matka Pyhäkoskelle Simeonin luterilaisen seurakunnan messuun, jossa itse sain tutustua Pylvänäisiin.

NAISDIAKONIEN ASEMAA TUTKIMAAN

Kun aviomies Juho lähti opiskelemaan uutta alaa Ouluun, Pauliina vas-

tasi viimein myöntävästi graduohjajansa toistuviin kutsuihin, ja hänestä tuli väitöskirjatutkija Itä-Suomen yliopistossa. Väitöskirjan tutkimusaiheen valinta oli helppoa: pedantista opiskelijasta tuntui, että maisterintutkinnon lopputyö oli aikanaan jäänyt jotenkin kesken. Niin Pauliina jatkoi pro gradunsa teemoista ja selvitti naisdiakonien asemaa ja tehtäviä Apostoliset konstituutiot -nimisessä varhaiskristillisessä kirkkojärjestyksessä. Tutkimus oli urauurtavaa, sillä tästä näkökulmasta ei kyseistä dokumenttia ollut tutkinut vielä kukaan missään. Itse sain olla mukana Pauliinan väitöstilaisuudessa, ja oli hienoa nähdä, miten paitsi oman yliopiston väki, myös kansainvälisen tason huippututkijat Australiaa myöten arvostivat väittelijää tutkijakolleganaan.

Pauliina kertoo, että löysi paljon yhteistä oman kutsumuksensa ja varhaiskristillisten sisartensa kanssa. Sekä tutkija että tutkimuksen kohteet olivat naisia, joilla oli kutsumus seurakunnan elämän keskellä.

- Diakonin ja diakonissan työtä on meillä leimannut 1800-luvun pietistinen ihanne ihmisestä, joka luopuu kaikesta toisten hyväksi, on nöyrä ja hiljainen palvelija, ja olemassa vain toisia varten, itsensä uhraten, Pauliina pohtii.

- Mutta alkukirkossa diakoni oli yksinkertaisesti ihminen, jolla oli tehtävä seurakunnassa. Naisdiakonit auttoivat jumalanpalveluksessa naisia, vartioivat ovia, kuljettivat kirjeitä seurakuntien välillä ja hoitivat monenlaisia tehtäviä, joita heille uskottiin. Ei siis nöyristelyä, vaan kutsumuksen mukaista toimintaa, Pauliina linjaa.

Hänen mukaansa diakoneiksi valittiin naisia, jotka olivat joko nuoria ja naimattomia tai leskeksi jääneitä, koska heillä ei ollut perheen pyörittämisen taakkaa ja siksi heillä oli enemmän aikaa seurakunnallisten tehtävien hoitamiseen.

- Näin olen yrittänyt ajatella myös omasta panoksestani Timoteuksen seurakunnan ja Lähetyshiippakunnan rakentamisessa, Pauliina kertoo.

- Olen ottanut erilaisia tehtäviä hoitaakseni, kun on pyydetty, mutta samalla pitänyt huolen siitä, että voin tehdä niitä hyvällä mielellä, katkeroitumatta, ja että muullekin elämälle jää aikaa; uskollisesti, mutta nöyristelemättä, ja omia voimavarojani kuunnellen ja kunnioittaen.

Pauliina on ollut mukana monessa: Timoteuksen suntiotiimissä, hallituksessa ja nuorisotyössä, kehittämässä valtakunnallista nuorisotyön strategiaa ja naistyötä. Lisäksi hän tuli juuri valituksi hiippakuntaneuvostoon.

JUMALAN TURVAVALJAAT PITÄVÄT

Väitöskirjaprojektin alettua Pauliina huomasi joutuneensa prosessiin, johon ei ollut tiennyt lähtevänsä hakiessaan jatko-opiskelijaksi. Piti opetella tutkijan yksinäistä mutta kurinalaista elämäntapaa kotona työpöydän ääressä, ja tutkijayhteisön jäsenenä piti oppia ottamaan vastaan kriittistäkin palautetta ja tunnustamaan, että on paljon asioita, joita ei vielä osaa. Prosessi muuttui monta astetta raskaammaksi, kun vajaa vuosi aloittamisen jälkeen masennuksen todettiin uusiutuneen ja terapia alkoi.

- Suurimmasta osasta aikaa en osaa sanoa, johtuivatko syöverit tutkimusprosessista vai terapiasta, masennuksesta vai siitä toipumisesta. Asiat ja tunteet sekoittuivat keskenään. Yhtä aikaa syvennyin naisen asemaan varhaiskirkossa ja oman naiseksi kasvamisen ongelmakohtiin. Samalla kun pohdin, miten diakonia eroaa lähimmäisenrakkaudesta, mietin, miten mi-

nä rakastan ja miten minua on rakastettu. Näiden rinnalla opettelini terapiassa käsittelemään minulle vaikeita tunteita.

Sisällä tuntui olevan paljon katkeruutta, pakotettua ihmisten mieliksi olemista ja pärjäämistä sekä suuri vaikeus uskoa ja luottaa omaan olemiseen ja osaamiseen.

Tutkijantyö piti kuitenkin onneksi kiinni arjen rutiineissa, ja terapian kautta myös solmut sisimmässä alkoivat aueta. Timoteuksen seurakunnan messu oli tärkeä viikon kiintopiste. Solmujen aukomisessa auttoivat myös pastori, ystävät ja Juho. Mitä prosessi opetti?

- Opin arvostamaan itseäni enemmän, Jumalan luomana ja lunastamana naisena. Sain rohkeutta moniin asioihin. Opettelin tunnistamaan, missä omat rajani kulkevat ja milloin vaadin itseltäni liikaa. Lopulta opin hyväksymään, että kaikkien näiden asioiden kanssa olen yhä hyvin keskeneräinen, eikä se haittaa. Ja olen opetellut myös luottamaan siihen, että saan kaikes-

sa jäädä Jumalan varaan: turvavaljaat pitävät varmasti, kun ne ovat hänen kädessään.

Hymy huulillaan Pauliina kertoo nyt, että jos muutama vuosi sitten sisällä oli lähinnä ahdistusta, nyt vallitseva olotila on kupliva ilo.

- Usein itsekin yllätyn, että oho, minustahan tuntuukin hyvältä ja mukavalta!

Kun masennus on selätetty ja väitöskirja odottaa sopivaa julkaisusarjaa, on aika tarttua uusiin haasteisiin. Tällä viikolla Pauliina aloittaa uudessa työssä aikuisten ohjaajana ja kouluttajana työnhaun ja uravalmennuksen saralla. Uskon, että kaikesta koe- tusta on runsain määrin hyötyä Pauliinan asiakkaille.

- Tärkein asia, jonka huomaa oppineeni, on kyky ottaa vastaan rakkautta.

Se, joka on saanut oppia ottamaan vastaan, osaa varmasti myös antaa.

Pauliina Pylvänäinen on oppinut hyväksymään keskeneräisyytensä ja luottamaan Jumalan huolenpitoon.

PAHAN VALLASTA

✍️ PETRI HILTUNEN 📷 PETRUSBARBYGERE / WIKIMEDIA COMMONS

Pahuus ja pahan alkuperä ovat askarruttaneet ihmiskuntaa jo vuosisatoja. Miksi maailmassa on pahuutta, vaikka Jumala on hyvä? Mistä paha on ylipäättään päässyt tulemaan maailmaan, vaikka Jumala loi kaiken hyväksi? Vielä vaikeammaksi tulevat kysymykset, kun alkaa miettiä omaa elämäänsä: miksi havaitsen elämässäni pahuutta ja jään usein sen puristuksiin?

Ongelmien syitä on haettava vielä kauempaa kuin syntiinlankeemuksesta paratiisissa. Jo sitä ennen nousi enkeliruhtinas Lucifer (”Valonkantaja”) kapinaan Jumalaa vastaan. Hän tahtoi olla niin kuin Jumala ja houkutteli mukaansa tuhansittain muita enkeleitä. Lucifer kuitenkin hävisi taistelun taivaassa, ja hänet heitettiin maan päälle langenneiden enkelien kanssa (Ilm. 12:7-9). Maan päällä tämä Valonkantajasta saatanaksi muuttunut paha on tehnyt siitä lähtien tuhoaan ihmiskunnan parissa.

Saatana koetti houkutella jo ensimmäiset ihmiset kapinaan Jumalaa vastaan ja onnistuikin siinä. Houkutuksen sisältö oli sama kuin perkeleellä itsellään: ”te tulette tietämään niin kuin Jumala” (1. Moos. 3:5). Lankeaminen on aina ylpeyttä suhteessa Jumalaan. Ihminen haluaisi itse olla itselleen jumala. Koko maailmanhistoria onkin oikeastaan kertomusta ihmisen yrityksistä jumalallistaa itsensä ja syöstä Jumala vallasta. Tämän kaiken takana on saatanan oma kapina.

YHTEYDESTÄ EROON

Saatana on tuhansien juonten mestari. Hän on Jumalan luomista olennoista kaikkein viisaimpia ja pystyy siksi harhauttamaan monia ihmisiä. Jeesuksen mukaan kun saatana ”valehtelee, hän todella puhuu omiaan, sillä hän on valehtelija ja valheen isä” (Joh. 8:44).

Sielunvihollisen tärkeimpiä tehtäviä onkin vesittää ja väärentää kaikki totuus ja tuoda niiden sijaan oma ”vaihtoehtoinen totuutensa” eli valheensa.

Raamatun mukaan ”Jumala näki, että se oli hyvä”, kun hän oli luonut maailmankaikkeuden. Kaikki toimi Jumalan tahdon mukaisesti. Kaikialla vallitsi tasapaino, sopusointu ja hyvinvointi. Saatana kuitenkin inhoaa Jumalan luomaa hyvää järjestystä (kosmos) ja koettaa tuoda sen sijaan epäjärjestyksen (kaaos). Siksi sielunvihollinen koettaa sekoittaa perheet, sukupuolten välit, yhteiskunnat, seurakunnat ja kaiken sellaisen, mikä muistuttaa Luojan töistä.

Saatana on olemukseltaan ”erilleen heittäjä” (Diabolos). Hän pyrkii erottamaan kaiken, minkä Jumala on yhdistänyt. Hän kylvää vihaa, riitaa, katkeruutta, kaunaa, kostonhalua ja kateellisuutta, jotta Rauhanruhtinas joutuisi väistymään ja saatanan valta lisääntyisi.

KIUSAAJA

Yksilön kohdalla saatanan tärkein tavoite on saada ihminen lankeamaan syntiin ja pysymään synnin tilassa. Tätä myyräntöytään saatana tekee kaikkien ihmisten, myös uskovien, elämässä. Sielunvihollinen pyrkii tavoitteeseensa tuomalla ihmisen elämään kiusauksia ja viettelyksiä, joille hän antaisi periksi. Näin saatana saa ”sillanpääaseman”, ”kapinavyöhykkeen”, ihmisen elämään. Synti erottaa ihmisen Jumalasta.

Kun saatana on saanut ihmisen lankeamaan syntiin, hän alkaa syyttää tätä. Hän syyttää ”veljiämme päivin ja öin ... meidän Jumalamme edessä” (Ilm. 12:10). Sielunvihollinen koettaa olla myös ihmisen tuomarina ja johtaa hänet epätoivoon: ”Ei sinusta ole mi-hinkään. Et sinä pysty noudattamaan Jumalan tahtoa. Eikä sinun tarvitse-

kaan. Elä vain niin kuin itse haluat. Ei ole mitään Jumalaa.”

Päämääränä on, että saatana saisi ihmisen täysin valtaansa, palvomaan häntä. Saatananpalvonta tai sielun myyminen pirulle on äärimmäinen tila, mutta käytännössä moni elää sielunvihollisen vallassa edes huomamatta sitä. Saatanan valtakuntaan kuuluvat kaikki, jotka eivät ole Kristuksen valtakunnassa.

PAHAT HENGET

Saatanalla on apunaan suuri joukko henkimailman olentoja. Nämä pahat henget eli demonit ovat juuri niitä langenneita enkeleitä, jotka heitettiin taivaasta yhdessä Luciferin kanssa. Pahat henget vaikuttavat maan päällä ja toteuttavat saatanan käskyjä, niin kuin hyvät enkelit noudattavat Jumalan käskyjä.

Pahat henget ovat Jumalan luomia persoonia, joilla on jopa oma luonteensa. Niiden valta on rajallinen, eivätkä ne esimerkiksi pysty lukemaan ihmisen ajatuksia. Ne tietävät myös kohtalonsa eli sen, että ne Kristuksen palatessa tuomitaan: ”Oletko tullut tänne kiduttamaan meitä ennen määrääkää?” (Mark. 8:29)

Pahojen henkien toimintaa on monenlaista. Ne osallistuvat kaikkeen siihen saatanan toimintaan, jossa pyritään vähentämään Jumalan arvovaltaa ja erottamaan ihmisiä Kristuksesta. Hyvin usein tämä tapahtuu huomamattomasti ja ilman mitään dramaattisuutta: ”laittomuuden salaisuus on jo vaikuttamassa” (2. Tess. 2:7). Sen seurauksena ”laittomuus pääsee valtaan, kylmenee useimpien rakkaus” (Matt. 24:12).

TUNKEUTUJAT

Yleensä saatana ”kulkee ympäriinsä kuin ärjyvä leijona ja etsii, kenet voisi

niellä” (1. Piet. 5:8). Hän etsii ihmisen heikointa kohtaa, meidän heikkouksiimme, joiden kautta voisi tunkeutua meidän elämäämme. Usein nämä ovat meidän helmasyntejämme.

Pahat henget toimivat aluksi aina ihmisen ulkopuolelta. Ne kiusaavat ja pyrkivät horjuttamaan ihmisen turvallisuudentunnetta. Ne voivat aiheuttaa onnettomuuksia ja avata ihmiselle yhteyksiä pimeyden voimiin. Tällaisena väylänä voivat toimia esimerkiksi spiritismi, ennustaminen, magia, tarotkortit, meedioistunnot, okkultismi jne. Siksi kristityn on syytä välttää kaikkea sellaista, mikä herättää epäilyjä pahan voimista.

Uskovaan kastettuun ei paha henki voi asettua. Demonit voivat kiusata uskovaan ulkoapäin, mutta eivät sisältä. Riivaajat voivat asettua vain ihmiseen, joka itse suostuu siihen tai kutsuu pahat henget elämäänsä. Tällainen ihminen voi joutua riivatuksi eli pahojen henkien valtaan. Demonit voivat alkaa toimia ja jopa puhua ihmisen kautta, niin kuin Raamatussa kerrotaan (esim. Mark. 1:23-28 tai Mark. 5:1-20).

VASTUSTAKAA HÄNTÄ

Apostoli Pietarilla on selvä ohje kiertelävää saatanaa vastaan: ”Vastustakaa häntä lujina uskossa, tietäen, että samat kärsimykset täytyy teidän velji-
ennekin maailmassa kestää” (1. Piet. 5:9). Kaikki kristityt joutuvat pahan hyökkäysten kohteeksi. Siksi on tärkeää, että me pysymme vahvoina uskossa. Usko liittää meidät Kristukseen ja Vapahtaja on jo voittanut saatanan vallan Golgatalalla.

Kun olemme langenneet saatanan houkutuksesta syntiin, meidän on tarpeen mahdollisimman nopeasti turvautua Kristuksen anteeksiantamukseen. Jokapäiväinen katumus ja parannuksen tekeminen on meidän paras tapamme säilyä kasteen armoliitossa. Juurtuminen Jumalan sanaan ja Kristuksen kirkkoon vahvistaa meitä uskossa ja armossa.

Myös pahoja henkiä vastaan ovat usko ja Jumalan sana parhaat lääkkeet. Demonit on karkotettu meidän luotamme jo pyhässä kasteessa, kun Kristus otti meidät omikseen. Sil-

ti meillä on jatkuva taistelu myös riivaajia ja avaruuden pahoja henkiä vastaan. Paavali antaa välineet tähän taisteluun: totuus, vanhurskaus, evankeliumi, usko, pelastus, Pyhä Henki, Jumalan sana ja rukous (Ef. 6:12-18). Niiden avulla me pysymme pystyssä, vaikka kaikki pahan vallat riehuisivat ympärillämme.

MISTÄ APUA?

Mikäli epäilet jossakin pahojen henkien erityistä toimintaa, ota yhteyttä seurakuntasi pastoriin. Lähetyshiippakunnan papistolle annetaan kevään kuluessa ohjeet siitä, kuinka mahdollisen demonisen vaikutuksen suhteen tulee toimia. Kenenkään ei tarvitse jäädä yksin pahojen voimien hyökätessä.

Tärkeintä on, että elät armonvälien yhteydessä seurakunnassa. Sil-

loin sinulla on paras mahdollinen suoja saatanaa ja hänen joukkojaan vastaan. Jumalan temppeli, elävän Jumalan seurakunta, on Raamatun mukaan ”totuuden pylväs ja perustus” (1. Tim. 3:15). Se on Kristuksen asettama vastavoima kaikelle valheelle ja pahalle.

Kerran koittaa päivä, jolloin saatana joukkoineen heitetään tuliseen järveen, jossa niitä vaivataan yöt ja päivät, aina ja iankaikkisesti (Ilm. 20:10). Me sen sijaan odotamme uusia taivaita ja uutta maata, joissa vallitsee vanhurskaus (2. Piet. 3:13). Siellä ei pahasta ja pahuudesta ole enää tietoakaan.

KAKSI ESIRUKOILIJAA

MAILIS JANATUINEN

Autiomaavaelluksen alkupuolella amalekilaiset hyökkäsivät Jumalan kansan kimpuun. Mooseksella oli upseerin koultus, mutta häntä tarvittiin kipeämmin toisella taistelutantereella: hänen piti käydä rukoustaistelua kansansa puolesta läheisen vuoren huipulla.

Taistelun kulusta ei Raamatussa kerrota juuri mitään, mutta esirukouksen voimasta siellä kerrotaan. Kun Mooseksen kädet olivat koholla, taistelu sujui Israelin kannalta hyvin. Jos kädet vaipuivat alas, Amalek pääsi niskan päälle.

Mooseksen ei autanut muu kuin jatkaa rukoustaan kokonainen päivä, kunnes voitto saatiin kotiin. ”Kun Mooseksen kädet väsyivät, Aaron ja Hur ottivat kiven hänen istuimekseen. Sitten he kannattelivat hänen käsiään kummaltakin puolen, niin että hän jaksoi pitää niitä ylhäällä auringonlaskuun saakka. Näin Joosua voitti amalekilaiset ja heidän sotajoukkonsa.” (2. Moos. 17:12-13.)

Kuten Mooses rukoili kansansa puolesta, niin rukoilee Jeesuskin taivaallisella valtaistuimellaan taistelevan seurakuntansa puolesta – eivätkä hänen kätensä koskaan väsy. Mekään emme siis ole kulkemassa tappiota, vaan voittoa kohti.

NIMET KIRJASSA

Sitten Israel teki itselleen epäjumalan, kultaisen sonninin. Mooseksen järkytystä ei voi sanoen kuvata. Johtaja vihastui johdettaviinsa, mutta tuo vihastus ei vähentänyt yhtään hänen rakkauttaan heitä kohtaan. Näin Mooses rukoili: ”Vo, Herra! Tämä kansa

on tehnyt suuren synnin! He ovat tehneet itselleen jumalan kullasta. Anna anteeksi heidän syntinsä. Mutta jos et anna, niin pyyhi minun nimeni kirjastasi.” (2. Moos. 32:30-32.)

Nyt Mooseksen suurin huoli oli, miten hän voisi taivuttaa Herran antamaan kansalleen anteeksi noin suunnattoman suuren synnin. Jollei se olisi mahdollista, Mooses tahtoi kärsiä saman kohtalon kuin kansansa: pyyhkiköön Herra sitten hänenkin nimensä pois kirjastaan.

Mooses siis tiesi, että taivaassa on jokin kirja tai nimiluettelo. Jeesus nimitti sitä ”taivaan kirjaksi” ja Ilmestyskirja ”teurastetun Karitsan elämänkirjaksi”. On helppo arvata, mitä tapahtuu ihmiselle tai kansakunnalle, jonka nimen Herra raakkaa tuosta kirjasta pois.

Tässä Mooses esiintyy jälleen keran ”uuden Mooseksen” ennakkokuvana. Vaikka tätä ei ole Raamattuun kirjoitettu, voimme kuvitella Jeesuksen käyneen Isänsä kanssa saman keskustelun kuin Mooses – sinua ja minua ajatellen: ”Anna anteeksi heidän syntinsä. Mutta jos et anna, niin pyyhi minun nimeni kirjastasi.” Jeesuksen nimi todella pyyhittiin pois taivaan kirjasta silloin, kun hänen Isänsä hänet hylkäsi. Tämä tapahtui autuaan vaihtokaupan tähden: että meidän nimemme voitaisiin siihen kirjoittaa.

TILINTEON PÄIVÄ

Horebin vuorella Herra antoi periksi Moosekselle ja sanoi: ”Mene nyt ja vie kansa maahan, josta olen sinulle puhunut. Minun enkelini kulkee sinun edelläsi. Mutta tilinteon päivänä

minä rankaisen kansaa sen synnistä.” (32:34) Mooses huokaisi helpotuksesta: kansa saisi kuin saisikin jatkaa matkaansa Kanaanin maahan! Sen ei tarvitsisi kärsiä epäjumalanpalveluksesta sitä kuolemantuomiota, joka oli lakiin kirjattu. Mutta kun lopullisen tilinteon päivä koittaisi, Israel saisi oikeudenmukaisen rangaistuksen kultaisesta sonnista ja kaikista muistakin synneistään. Se oli se päivä, jolloin Jeesuksen nimi pyyhittiin elämän kirjasta pois.

Meillä on Isän luona Puolustaja, joka on vanhurskas: Jeesus Kristus. (1. Joh. 2:1.) Tiedätkö, hyvä lukijani, että sinullakin on taivaassa Mooseksen kaltainen puolustaja ja esirukoilija? Tälläkin hetkellä hän istuu Isänsä oikealla puolella ja näyttää tälle haavojaan osoittaakseen, ettei sinusta löydy enää mitään syytettävää.

VASTUSTAKAA PERKELETTÄ

≡ HANNU MIKKONEN 🖼️ C H BLOCHIN MAALAUUS / WIKIMEDIA COMMONS

”Olkaa siis Jumalalle alamaiset; mutta vastustakaa perkelettä, niin se teistä pakenee.” (Jaak. 4:7). Kyseissä jaksossa puhutaan myös riidoista kristittyjen välillä, selkeistä synneistä, katumuksesta, luottamuksesta Jumalaan ja nöyryttämisestä Jumalan tahdon alle. Tähän yhteyteen kuuluu myös paholaisen vastustaminen.

SODAN ALKU

Tiedämme Jumalan sanasta, että koko maailma ja kaikki tähän maailmaan syntyvän ihmiset ovat niin sanotusti paholaisen valtiopiirissä. Saatana pitää langennutta maailmaa otteessaan, vaikka Kristus on hänet jo Golgatalla voittanut.

Sen sijaan kristityt eivät ole pahan valtiopiirissä, vaan kuuluvat Jumalalle. Jumalalle kuuluminen on alkanut kasteessa. Luther toteaa, että kasteessa perkele ärsytetään käymään ihmisen kimppuun (Vähä katekismus – Kasteen toimittaminen). Hän ei voi sietää, että ihminen pelastuu Jumalan omaksi. Sota kristityn ja paholaisen välillä alkaa näin kasteesta ja jatkuu läpi elämän. Tämä ei koske vain yksittäistä kristittyä, vaan koko Kristuksen kirkko on jatkuvasti sotatilassa pahan kanssa. Apostolin sanoin paholainen kulkee seurakunnan ympärillä kuin leijona, etsien kenet voisi nielaista (1. Piet. 5:8).

TAISTELU JATKUU

Kun ihminen on tullut kasteessaan Jumalan lapseksi, saanut Pyhän Hengen lahjan, uskon ja Kristuksen lahjavanhurskauden sekä liitetty seurakunnan jäseneksi, kaikki on Jumalan ja ihmisen välillä hyvin. Vallitsee Jumalan rauha hänen ja kristityn välillä. Me kristityt lankeamme kuitenkin päivittäin syntiin tahallamme tai huomaamattamme. Yksittäinen lankeemus tai edes samaan syntiin uudelleen lankeaminen ei kuitenkaan tee ihmisestä ei-kristittyä. Tilanne voi mennä kui-

tenkin äärimmäisen huonoksi, mikäli seurakunnassa ei jatkuvasti saarnata syntiä synniksi ja samalla evankeliumia puhtaasti. Tarvitsemme kehotusta katumukseen ja uskoon, sillä kristityssäkin edelleen asuva ”liha”, ”vanha ihmisemme” on perkeleen hyvä liittolainen.

Lihan aisoissa pitämiseksi tarvitsemme siis syntien tunnustamista ja anteeksi uskomista. Tämä tapahtuu sekä yksityisessä ripissä että yhteisessä synnintunnustuksessa. Seurakunnalla on myös jatkuva rukous aseenaan taistelussa paholaista vastaan. Joka päivä jokainen kristitty, vähintään aamulla ja illalla rukoilee Isä meidän ja pyytää Jumalaa päästämään pahasta. Tämä ei ole mikään vähäinen ase arsenalissamme, sillä esimerkiksi jokaiseen eksorkismiin eli pahan hengen ulosajamiseen kuuluu aina Herran rukous (ja uskontunnustus). Jostain syystä saatana kammoaa Isä meidän -rukousta, varsinkin kun se rukoillaan ääneen. Tämä on paitsi pahojen henkien ulosajajien myös monen yksittäisen kristityn kokemus.

On myös hyvä muistaa kastettaan; että on siinä luopunut ”perkeleestä ja kaikista hänen teoistaan”. Tämä kasteen muistaminen voi tapahtua esimerkiksi Vähän katekismuksen äärellä tai seurakunnan yhteisessä kokoontumisessa. Varsinkin pääsiäisyön messussa tapahtuva kasteen muistaminen antaa tällaiseen hyvän, seurakunnan yhteisen mahdollisuuden.

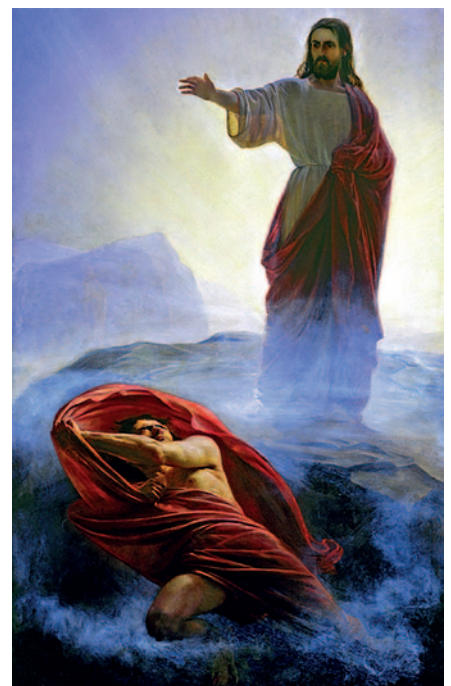
Joskus yksittäisen kristityn tai seurakunnan eteen tulee tilanne, että kohtaamme riivatun. Riivausta voi olla karkeasti kahta luokkaa; paha henki on ottanut ihmisen valtaansa tai piinaa muuten ihmistä. Pahan hengen karkottaminen ei ole jokaisen puuhaa, varsinkaan valmistautumattomana. Yleensä siihen tarvitaan saarnavirkkaan vihitty, tai useampi, pastori. Mikäli kohtaa riivatun, on hyvä ottaa yhteyttä aina pastoriinsa. Myös Lähetysliiton seurakunnassa on osalla papistosta kokemusta tällaisesta työstä. Oma arvioni

on, että työn tarve tulee jatkossa lisääntymään. Yksinkertainen syy on, että Suomessa kastetaan entistä vähemmän ihmisiä, ja pahat henget pääsevät vapaammin tunkeutumaan ihmisten elämään.

CHRISTUS VICTOR

Kun puhumme Paholaisesta ja pahoista hengistä, usein kristittyäkin alkaa ahdistaa. Miten voin olla turvassa? Entä jos paha henki alkaa vaivata minua? Kun pysymme elävässä seurakuntayhteydessä, elämme Jumalan sanaa kuunnellen. Siitä ja sen mukaan eläen olemme hyvässä turvassa. Kun teemme syntiä, emme selittele sitä, vaan kadumme, ripittäydymme ja uskomme synnin anteeksi. Tämä koskee myös seurakuntalaisten keskinäisiä välejä ja kanssakäymistä. Kun on niin sanotusti lyhyet tilivälit Jumalan kanssa ja hyvä omatunto, ei saatana pääse kiusamaan kovin helposti.

Kristus on kuitenkin jo voittanut. Hän on Christus Victor, Kristus Voittaja. Kristittyjen taistelu paholaisista vastaan on todellista, mutta ennen kaikkea saamme muistaa pahan jo hävinneen. Hän ei voi voittaa, vaan Herramme on hänet jo voittanut.

JOONATAN NIEMINEN

6.8.1997–22.10.2017

✍ JARI KEKÄLE 📷 SAMULI SIHKAVIRTA

Tällaisena päivänä ei voisi puhua mitään, ellei Jumala itse olisi puhunut näin (Jes. 53).

Tämän Herran kärsivän palvelijan suojuissa me saamme tänäänkin olla ja sieltä voimme jotain sanoa.

Uudessa testamentissa on kohta, josta teologit ovat kiistelleet, puhutaanko siinä kristitystä vai ei-kristitystä ihmisestä, ja se on tämä: ”En edes ymmärrä, mitä teen: en tee sitä, mitä tahdon, vaan sitä, mitä vihaan.” (Room. 7:15) Luterilaiset ovat miehistäni oikein ja perustellusti ymmärtäneet aina, että kohdassa puhuu kristitty apostoli Paavali.

Kristittykin on ihminen, joka ”ei aina ja monesti ymmärrä, mitä hän tekee”. Tähän samaan tulemaan näyttäisi myös Jeesus tulleen, hän kun ristillä rukoili meidän ihmisten puolesta ja siis myös meidän kristittyjen puolesta: ”Isä, anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä, mitä he tekevät.” (Luuk. 23:34)

Tämä lankeemuksen mukanaan tuoma ominaisuus, ”en edes ymmärrä mitä teen”, on paha vastus, joka tarvitsee osakseen vahvan lääkkeen.

Tuo lääke on pyhä kaste, joka ei ole mikään kuollut muutomeno, niin kuin jotkut joskus virheellisesti ajattelivat, vaan se on päinvastoin elävä sisältömeno.

Se on elävä sisältömeno siksi, että se ei perustu meidän kuolleisiin ja ymmärtämättömiin pyrkimyksiimme tai ajatuksiimme, ikään kuin Jumala voisi meidän pelastuksemme rakentaa meidän sekavan ja ymmärtämättömän olemuksemme varaan. Ei, vaan Jumalan täytyy rakentaa meidän pelastuksemme hänen itsensä, hänen oman tahtonsa varaan, ja siksi myös pyhä kaste on elävä sisältömeno, joka sisältää Kristuksen itsensä ja hänen ymmärryksensä ja tahtonsa, ei meidän ymmärrystämme tai tahtoamme.

Kaste voi sisältää tämän, olla elävä sisältömeno meidän jokaiseksi päiväksemme, koska Kristus itse on elävä ja ylösnoussut Vapahtaja, joka on voittanut kaiken sen, mikä meitä uhkaa, eli kuoleman, perkeleen ja meidän oman lihamme eli meissä asuvan synnin vallan.

Siksi kristityt vanhemmat ovat tuoneet lapsensa kasteelle. Koska he ovat oppineet, että kukaan heistä eli meistä ei voi näiltä tuhovoimilta lastamme varjella. Emmehän me itseämmekään voi varjella, siksihän olemme kristittyjä. Emmehän mekään aina edes ymmärrä, mitä teemme. Emme voi pelastaa edes itseämme, kuinka sitten muita?

Siksi kristityt vanhemmat Jeesuksen käskyn perusteella ovat tuoneet omat lapsensa omista käsistään vahvempiin käsiin eli Jeesuksen käsiin, että he hänessä pääsisivät Jumalan käsiin Kristuksessa.

Ja Jeesus huusi suurella äänellä ja sanoi: ”Isä, sinun käsiisi minä annan henkeni”. Ja sen sanottuaan hän antoi henkensä.

Jeesus huusi näin ristillä, että kenenkään häneen kastetun kohdalla ei tarvitsisi miettiä, mitä kukin meistä, ”jotka emme edes ymmärrä mitä teemme”, viimeiseksi mahtaa sanoa tai osata sanoa. Meidän sanomisemme eivät ratkaise kohtaloamme, meidän voimme puhua ”dementiäpäissämme” ihan mitä sylki suuhun tuo. Meidän sanamme tai hiljaisuutemme ei ratkaise – Kristuksen sanat ratkaisevat, sillä meidät on kasteessa puettu häneen ja annettu hänen käsiinsä.

Jeesuksen viimeiset sanat ovat häneen kastetun viimeiset sanat. Pyhä kaste on siis elävä ja voimallinen asia

– todellinen sisältömeno – koska se sisältää tämän ylösnousseen Kristuksen, joka tulee tuossa kasteessa kastetun elämään.

Lapset jo annetaan Kristuksen käsiin, koska jos aikuiset itsekään ”eivät tiedä aina mitä tekevät”, kuinka sitten nuo pienet lapset tai nuoret, jotka monin tavoin ovat vielä haavoittuvampia, voisivat selvitä ilman häntä.

Vanhemmat siis jo kasteelle lasta tuodessaan päästävät irti tavallaan lapsistaan, mutta päästävät irti heistä jättäen heidät Jumalan käsiin.

Irti päästäminen ja lähellä pitäminen vuorottelevat näin koko elämän. Kun lapsi kasvaa, suhdeluku muuttuu ulkoisesti, mutta ei sisäisesti. Koko elämä on yhtä luokse ottamista ja irti päästämistä.

Mutta aina päästäessään irti lapsistaan kristityt vanhemmat päästävät lapsensa syvimmiltään sen elävän Kristuksen käsiin, johon lapset on kasteessa liitetty. Miten muuten me voimme elää ilman tätä suojaa? Meillehän on kerrottu, millaisia me ihmiset itsessämme olemme: ”kukin meistä poikkesi omalle tielleen” ja ”en edes ymmärrä, mitä teen.”

Siksi meille kerrotaan: mutta Herra heitti hänen päälleen kaikkien meidän syntivelkamme, ja rangaistus oli hänen päällään, että meillä rauha olisi.

Tänään kun olemme täällä taas yhdessä surun murtamina päästämässä irti Joonatanista taas kerran, olemme tekemässä sitä samaa, mitä jo kasteen yhteydessä tapahtui. Päästämme irti hänestä, mutta päästämme hänet Kristuksen käsiin ja Jumalan käsiin.

Eikä elämä tämän jälkeen ole tässä asiassa vielä valmis. Se tulee olemaan surun muokkaamalla rytmillä syliin ottamista ja irti päästämistä. Muistojen hapuilua ja niistä irti päästämistä.

Kristityn elämä on jo nyt – ei vielä. Jo nyt ja tänään taas olen päästänyt irti ja vielä ja yhä uudelleen kannan hänen muistoaan sisälläni, vaikka päästänkin irti. Ja aina kun päästän hänestä, irti päästän hänet Kristuksessa Jumalan käsiin.

”MINÄ OLEN OVI”

≡ HANNU MIKKONEN 📷 ROGER DAVIES / WIKIMEDIA COMMONS

Ovi on kaikille tuttu asia. Ei ole monta ihmistä, joka ei päivittäin kulkisi oven kautta tilasta toiseen. Kuten niin usein, Jeesus käyttää tässä kaikille tuttuja asioita kertoakseen itsestään jotain oleellista.

KEILLE JEESUS PUHUI?

Edellisessä Minä olen -sarjan kirjoituksessa liikuttiin lehtimajanjuhlan tunnelmissa. Myös Herramme sanat ovesta on puhuttu samoilla juhlilla ja liittyvät Joh. 9:ssä kerrotun miehen parantamisen jälkimaininkeihin, joissa on voimakas vastakkainasettelu juutalaisten ja Jeesuksen välillä. Seuraava luku jatkuu suoraan edellisestä, ja Jeesuksen sanat on osoitettu hänen vastustajilleen, niille, jotka eivät halua uskoa häneen, vaan tappaa. Ovat halunneet jo kauan (Joh. 5).

LAMMASTARHAN TODELLISUUS

Jeesus sanoi vastustajilleen ensin muun muassa: ”Totisesti, totisesti minä sanon teille: joka ei mene ovesta lammastarhaan, vaan nousee sinne muualta, se on varas ja ryöväri. Mutta joka menee ovesta sisälle, se on lammasten paimen.” (Joh. 10:1-2). Tätä kuulijat eivät ymmärtäneet, joten Jeesus sanoi myös: ”Totisesti, totisesti minä sanon teille: minä olen lammasten ovi. Kaikki, jotka ovat tulleet ennen minua, ovat varkaita ja ryöväreitä; mutta lampaat eivät ole heitä kuulleet. Minä olen ovi; jos joku minun kauttani menee sisälle, niin hän pelastuu, ja

hän on käyvä sisälle ja käyvä ulos ja löytävä laitumen.”

Lampaat ajettiin yöksi aitaukseen, joka oli tehty kivistä tai piikkisistä pensaista. Jos halusi päästä lammastarhaan, oli mentävä ovesta tai kii-vettävä aitauksen yli. Varas tai peto ei voinut päästä aitaukseen, mikäli ovella oli vartija. Lammastarha saattoi olla yhteinen, ja moni paimen haki omat lampaansa. Lampaita täytyi kutsua nimeltä ja viedä ne tarhasta sillä keinolla ulos. Ilmeisesti lampaat eivät missään tapauksessa seuraa vierasta. Tämä kuuluu Jeesuksen sanojen taustaan, muttei ole nyt varsinaisen selityksen kannalta ratkaisevaa.

LAMPAIDEN OVI

Herra selitti näille kuulijoilleen, keitä hän tarkoittaa, eli juuri näitä kuulijoita sekä kaikkia muita, jotka eivät mene sisälle ovesta. Jeesus on ”lammasten ovi”. Hänen sanomansa ”totisesti, totisesti” (alkukielellä ”aamen, aamen”) korosti tätä. Tämä merkitsee, ettei siihen lammastarhaan, jossa hänen lampaansa ovat turvassa, voinut mennä muualta kuin hänen kauttaan. Seurakunnan paimenten kohdalla, joita hänen vastustajansa omalla tavallaan olivat, tämä tarkoitti, että heidän tuli kuulua Jeesuksen laumaan. Heidän olisi mentävä hänen kauttaan sisälle. Heidän tulisi myös olla oikeita paimenia eli Jumalan sanalle uskollisia opettajia, jotka Jeesuksen lampaat tunnistaisivat heidän äänestään eli saarnastaan.

Varkaat ja ryövärit erottaa siitä, että eivät he kulje Jeesus-oven kautta Jumalan seurakuntaan. He voivat olla nimikristittyjä, kuten esimerkiksi joistakin Suomen evankelis-luterilaisen kirkon piispoista tiedämme: he kieltävät neitseestäsyntymisen, ylösnousemisen ja itse asiassa kohta kaikki kristillisen uskon pääkohdat. Vaikka he vaikuttavat toimivan Jeesuksen lammastarhassa, todellisuudessa he ovat menneet muurin yli, eivät oven kautta. Heitä eivät Jeesusta seuraavat lampaat kuuntele, vaan pakenevat. Tekstissä näitä ”muurin yli kiipeilijöitä” ovat Jeesuksen kuulijat; he ovat niitä jotka ”ovat tulleet ennen minua”.

SISÄLLE JA ULOS

Jeesuksen kautta lammastarhaan meneminen merkitsee pelastumista. Seurakunnan paimenia ajatellen tämä taas merkitsee, että vain hänen kauttaan on oikeus käydä lammastarhaan sisälle ja hänen kauttaan voidaan lampaat viedä hyville laitumille. Rosvot ja varkaat, jotka eivät mene Jeesus-ovesta sisälle, eivät kuulu Jumalan valtakuntaan eivätkä voi viedä laumaa jokaista lammasta nimeltä kutsuen Jumalan laitumille. Jeesuksen kuulijat tässä kohden eivät ole mitään muuta kuin näitä varkaita ja ryöväreitä.

Herra jatkoi vielä: ”Varas ei tule muuta kuin varastamaan ja tappaamaan ja tuhoamaan. Minä olen tullut, että heillä olisi elämä ja olisi yltäkylläisyys.” On muistettava Jeesuksen puhuneen tässä koko ajan vihaajilleen. Rosvot, jotka eivät kulje ovesta nimeltä Jeesus katumuksen ja syntien anteeksiuskomisen kautta sisälle, ovat kaikkea sitä vastaan mitä Jeesus on. He eivät voi antaa elämää, toisin kuin Jeesus. Hän on tullut antamaan elämän ja yltäkylläisyyden. Tämä vastaa sitä, kun hän sanoo edellisessä jakeessa: ”jos joku minun kauttani käy sisälle, niin hän pelastuu” – tässä on elämä, eli iankaikkinen elämä, ja ”ja hän on käyvä sisälle ja käyvä ulos ja löytävä laitumen” – eli yltäkylläisyys Kristuksen asettamien armonvälineiden, erityisesti Herran pyhän ehtoollisen äärellä.

”BEFRIA OSS FRÅN DET ONDA” – BIBLISKA PERSPEKTIV PÅ ANDLIGA KRAFTER SOM STÅR EMOT GUD

✍️ TOMAS APPELQVIST 📷 BASILICOFRESCO / WIKIMEDIA COMMONS

I Nya Testamentets tid anses det helt självklart att det finns onda andar av olika slag. Flera av de dispyter som Jesus dras in i gäller hans förhållande till dessa andar (se till exempel Matt 12:22–30). Det finns flera olika perspektiv i NT som skulle kunna vara intressanta att fördjupa sig i och vi ska först lägga fokus på den sjunde bönepunkten i Herrens bön, alltså ”fräls oss ifrån ondo”. Denna bön utgår direkt ur Jesu mun och samlar upp alla de erfarenheter av mänsklig bundenhet som Jesus såg under sitt jordeliv.

Oavsett vilket Bibelavsnitt man fördjupar sig i tror jag att de flesta ser det som egendomligt att nutida församlingsliv inte verkar lägga lika stor vikt vid andeutdrivning och demoner som man gjorde på Jesu tid. Man kan tycka att det är extra märkligt att detta perspektivskifte verkar ha gått längst i de lutherska kyrkorna. En viktig delförklaring är förstås att vi idag har tillgång till medicinsk vetenskap, med vilken vi framgångsrikt kan bota eller åtminstone lindra en lång rad fenomen som man för två tusen år sedan såg som oåtkomliga med mänskliga krafter. Givetvis ska vi utnyttja den goda sjukvård som finns, men samtidigt är det viktigt att denna förklaring inte får utgöra hela svaret på de onda andarnas verklighet. I teologisk mening finns det nämligen en förklaring som är viktigare.

Vi som lever i en tid som gör att vi kan se tillbaka på Nya Testamentets händelser som historiska fakta har den stora förmånen att hela tiden kunna veta att segern över det onda, redan nu, är slutligt vunnen på korset av Jesus Kristus. Tillvaron på jorden är därför aldrig ”spännande” i samma mening som en god bok eller film, där slutet kan vara öppet för olika alternativ ända in i det sista. Vi vet att alla Guds löften har fått sitt ”ja!” och sitt ”Amen” (2 Kor 1:20) genom Kristi

verk. När Kyrkan framträder med sina sju kännetecken är det alltså redan en segerfest som har börjat! När det trogna Gudsfolket stegvis har flyttat fokus från benämning och behandling av de onda makterna till Guds ords rena förkunnelse och sakramentens rätta förvaltning har det alltså fullföljt en dynamik som finns inneboende redan i Nya Testamentets egna utsagor.

STRUKTUREN I ”FADER VÅR”

Herrens bön innehåller sju bönepunkter och bönen om befrielsen från det onda kommer faktiskt sist av alla. Jesus vill alltså att vi först och främst ska ära Gud i våra böner och se på det som handlar om Gud, vilket vi gör i de tre första bönerna i ”Fader vår”. På så sätt flyttas vårt fokus i riktning mot det som är gott, även om vi förstår aldrig helt kan lägga det onda bakom oss. Exempelvis Paulus skriver ju i Rom 7:23 ”i mina lemmar ser jag en annan lag, som ligger i strid med lagen i mitt sinne och som gör mig till fånge under syndens lag i mina lemmar”.

Det som själva strukturen i Herrens bön hjälper oss med är att ställa Guds ära, vilja, rike och namn i centrum och sedan förstå våra mänskliga omständigheter i ljuset av allt vad Gud är och gör. Att Gud handgripligen hjälper enskilda människor ur deras plågor får därför aldrig bli det främsta skälet att tro på Honom. Redan Jesus sade ”Saliga är de som tror, fastän de inte ser” (Joh 20:29).

Samtidigt är det förstås rätt och riktigt att inkludera mänskliga plågor av olika slag i den sjunde bönen, så länge vi kommer ihåg att vi gör detta i andra hand. Det viktigaste är att Kristi namn blir ärat, att Guds vilja sker och att Guds rike kommer. I vår tid, som är så fixerad vid välbefinnande, kan det upplevas som särskilt svårt att prioritera Guds vilja i de stunder när denna verkar få negativa följder för hur vi själva mår. Just detta sammanfattar egent-

ligen hela den kristna existensen och givetvis ska inte någon kristen varaktigt må dåligt därför att Guds vilja sätts främst. Om man upplever den här motsättningen som svår i sitt eget liv är det lämpligt att söka upp sin präst för ett samtal. Redan apostlarna prioriterade ju faktiskt bönen (Apg 6:4) när de ville avlastas med hjälp av de första diakonerna. Med bönen avses här tro- ligen det djupa urskiljandet av Guds vilja, när denna ”drabbar” människor på ett oväntat sätt.

EXORCISM VID DOP

I den dopordning som Martin Luther författade behölls traditionen att läsa en exorcism över barnet. Exorcism, alltså utdrivning av en oren ande, över ett nyfött barn beror naturligtvis inte på att man anser sig kunna se en ond ande av ett specifikt slag som skulle ha tagit sin boning i just det barnet. Snarare handlar det om den bibliska och allmänmänskliga insikten om att barnen föds med en ond begärelse och utan den rena Gudsfruktan som var den ursprungliga tanken med människorna i paradiset (Rom 3:23).

I Laurentii Petri Kyrkoordning från år 1571 uttrycks en svensk-finsk förståelse av den lutherska bekännelsen i texter som ibland skulle användas direkt i gudstjänsten. Även här slås fast att exorcism med rätta hör hemma vid dop, men att detta är en fråga där kyrkor får lov att ha olika praxis, såvida de är överens om den grundläggande förståelsen av dopet. Som argument anges att exorcismen står i nära samklang med den lutherska läran om dopet och att Kristi kyrka som helhet (med bland annat kyrkofäderna Cyprianus och Augustinus) redan har praktiserat exorcism vid barndop i minst 1300 år.

Tanken är att det lilla barnet i sitt dop ska bli ett tempel för Gud (1 Kor 3:16f). Läsningen av exorcism är därför också, och kanske främst, en på-

minnelse till faddrarna och församlingen att inte "fördärva" barnet med felaktiga läror, eftersom Gud hotar att fördärva den människa som fördärvar Guds tempel. På 1500-talet närvarade normalt inte föräldrarna vid dopet, men givetvis gäller dessa varningsord också föräldrarna.

HUR SKA VI DÅ SKYDDA OSS FÖR DET ONDA?

Först och främst ska vi förstås påminna oss om att verkligheten idag är minst lika farlig och influerad av onda makter som den var på Jesu tid. Jesus gav sin lärjungar makt att driva ut onda andar (Matt 10:1) och det uppdraget har kyrkokroppen även i nutiden. Samtidigt ser vi redan i Nya Testamentet att det sker en fördjupad förståelse av vad detta rent konkret innebär. När Jesus tar farväl av lärjungarna och ger dem missionsbefallningen (Matt 28:16-20) nämner han inte något specifikt om demonutdrivning även om detta förstås kan fortsätta att vara en sidoaspekt av det som sägs uttryckligen ("Gör alla folk till lärjungar!"; "Döp dem!" och "Lär dem att hålla allt som jag har befällt er"). Om Jesus hade velat att konkreta botanden skulle vara ett viktigt kännetecken på Kyrkan hade det ju varit ett lämpligt tillfälle att understryka det här, men detta sägs inte.

Ett ännu mer påtagligt tecken på att utvecklingen bort ifrån ett starkt fokus på olika former av kroppsliga helanden är i linje med Guds egna avsikter för Kyrkan ser vi i Efesierbrevets sjätte kapitel, där det talas om "den andliga vapenrustningen". Här ser vi alltså hur Paulus, omkring trettio år efter Jesus botandeunder, å ena sidan upprepar allvaret i de onda makter som bland annat kallas för "djävulens listiga angrepp" (vers 11) samtidigt som han å andra sidan förstår allting utifrån det som Gud är och har gjort. Paulus inleder med att uppmana läsarna att "bli starka i Herren och i hans väldiga kraft" (vers 10). Därmed kan vi säga att han gör samma pedagogiska fokusflyttning som vi ovan såg i Herrens bön, där själva ordningen gör att tyngdpunkten hela tiden ligger på Gud och hans vilja.

Det mest intressanta är de konkreta uppmaningar som Paulus framför. Han skildrar Guds vapenrustnings olika delar som "sanningen" och "rättfärdighetens pansar" (vers 14). Vidare talar han om att kristna som skor på fötterna ska bära en beredskap som kommer av "fridens evangelium" (vers 15) och att "trons sköld" (vers 16) kan släcka den ondes alla brinnande pilar. Ett kyrkoliv där rättfärdiggörelse genom tron allena hålls upp som skydd mot alla onskans angrepp kan alltså med rätta ses som slutmål för den utveckling

som vi ser tydliga uttryck för redan i Nya Testamentet. När vi ser konkreta tecken på onda krafter i världen och läser om alla under som Jesus utförde ska vi alltså ta detta som en uppmaning att värna om en gemenskap med Kyrkans sju kännetecken, där korset och bönen förstås utifrån de första kännetecknen. Då blir Kristus bekänd som Messias, den levande Gudens Son och vi har löfte om att det är Kristus själv som bygger sin församling, som helvetets portar aldrig ska få makt över (Matt 16:16-18).

JULISTAJIA JARAIKANSALLE

JANNE KOSKELA

Sillä ”jokainen, joka huutaa avuksi Herran nimeä, pelastuu”. Mutta kuinka he huutavat avuksensa sitä, johon eivät usko? Ja kuinka he voivat uskoa siihen, josta eivät ole kuulleet? Ja kuinka he voivat kuulla, ellei ole julistajaa? Ja kuinka kukaan voi julistaa, ellei ketään lähetetä? Niin kuin kirjoitettu on: ”Kuinka suloiset ovat niiden jalat, jotka hyvää sanomaa julistavat!” (Room. 10:13–15)

Oulun Timoteuksen luterilaisessa seurakunnassa on jo reilun kymmenen vuoden ajan ollut mukana Kaakkois-Aasiasta pakolaisena tulleita jaraikan-san jäseniä. Toiseen heidän lähtömaistaan, Kambodžaan, on syntynyt luterilainen kirkko, joka on yhteistyössä Missouri-synodin luterilaisen kirkon (LCMS) ja sisarkirkkomme Kanan luterilaisen kirkon (LCC) kanssa. Kambodžan rajaseudun jaraikylissä on luterilaisia kotiseurakuntia, kiinnostusta luterilaista uskoa kohtaan ja tietysti hyvin laaja-alaista henkisen ja aineellisen avun ja tuen tarvetta.

LÄHETYSHIIPPAKUNTA TUKEE PASTORIEN KOULUTUSTA KAMBODŽASSA

Kesän 2017 aikana Kambodžan luterilainen kirkko sai uuden presidentin, ja tämä pastori Phanna Bun on tarttunut ripeästi toimeen ja organisoinut pastorikoulutuksen Phnom Penhiin. Oppilaitoksen nimi on Luther Institute Southeast Asia (LISA). Sen järjestämä koulutus on neljän vuoden ajalle hajautettu ja kokoaa opiskelijat viidelle viikon mittaiselle jaksolle vuoden aikana.

Koulutuksessa on kahdenkymmenen opiskelijan joukossa tällä hetkellä kaksi jaraimiestä, joiden opintojen rahoitus on järjestynyt Kanadan luterilaisen kirkon kautta. Hiippakuntakokouksessa Lähetyshiippakunnan seurakunnat päättivät kustantaa koulutuksen vielä kolmelle uudelle jaraimiehelle. Näin voimme olla tukemassa ja jopa yli kaksinkertaistamassa tämän kansan parissa tehtävää luterilais-

Kolme jaraiopiskelijää, joita Lähetyshiippakunta on päättänyt tukea teologian opintojen kuluissa: Rochom Binh, Sorl Neag ja Klan Lit.

ta opetus- ja julistustyötä käytännössä ja paikan päällä – ja mikä tärkeintä – kestävästi. Kun opiskelijat saavat koulutuksensa päätökseen, he voivat palvella kymmeniä kyliä ja niiden jopa tuhansia asukkaita puhtaalla Jumalan sanan julistuksella, omalla kielellään ja paikalliset olot tuntien. Työn tueksi on myös juuri käännetty Lutherin Vähä katekismus jaraikielelle.

100 € KUUKAUDESSA VIIDESTÄ SEURAKUNNASTA RIITTÄISI

Olisiko teidän seurakuntanne valmis sitoutumaan taloudellisella tuella ja rukouksin tällaiseen matalan profiilin edulliseen lähetysprojektiin, jossa on vain vähän menetettävää, mutta paljon voitettavaa, jos ilosanoman tuojan jalat saadaan näin liikkeelle sinne, minne omamme eivät ylety? Lähetyshiippakunnan vuotuinen, noin 6000 euron tuki kattaa kolmen opiskelijan matkat Phnom Penhiin, asumisen, ruokailun, opiskelumateriaalit sekä vakuutukset. Jos vaikka viisi seurakuntaamme innostuisi ottamaan tämän työn tukensa ja esirukoustensa kohteeksi, kustannus seurakuntaa kohti olisi 100 euroa kuukaudessa. Jos yhdessä seurakunnassa

kymmenen ihmistä innostuu kuukausilahjoittajaksi, kustannus on kymmenen euroa henkilöltä.

Innostuisitko sinä tukemaan jaraityötä?

Jaraityön viite: 6376

Saaaja: Suomen Luther-säätiö

Tili: FI59 1023 3000 2354 52

MIKÄ JARAI?

- Oulun Timoteuksen seurakunnassa on muutama perhe, jotka kuulevat jaraikansaan
- Vietnamin ja Kambodžassa viidakon jaraikylissä kaivataan luterilaista opetusta
- Julistajien koulutusta Phnom Penhissä järjestää Kambodžan luterilainen kirkko yhteistyössä Kanadan luterilaisen kirkon (LCC) kanssa
- Lähetyshiippakunta tukee pastorien koulutusta LCC:n kautta

Päästä meidät pahasta. Matt. 6:13

Joskus saattaa ihmetyttää, miksi Jumala sallii kristityille tapahtua pahoja asioita. Miksi me niin usein kohtaamme kärsimystä, kipua, sairautta ja kuolemaa? Toisinaan voi olla helppo nähdä vastoinikäymisissä jokin kasvun paikka, mutta usein tuntuu, että elämä on täynnä pahuutta ja kärsimystä, joka jää vaille selitystä.

Kristittyinä meidän elämässämme on varmasti paljon iloa ja levon tunnetta, mutta kuitenkin jokainen kohtaa myös ennen pitkää tuskaa. Vuoroin meitä kiusaavat maalliset, vuoroin hengelliset huolet. Me tai läheisemme sairastuvat, jäämme työttömäksi tai ihmissuhteet kariutuvat. Perkele kiusaa ihmistä uskotellen syntiemme olevan liian suuria Kristuksen kannettaviksi tai päinvastoin hän uskottelee yllepeälle lihallemme, ettemme Kristusta edes tarvitse. Vaikka Jumala on kaikkivaltias, on maailma vielä tässä ajassa täynnä pahuutta.

Kaikkea tätä synnin turmelusta ja perkeleen työtä vastaan on osoitettu Herran rukouksen viimeinen pyyntö. Luther selittää Isossa katekismuksessa, että tämä viimeinen pyyntö ikään kuin kokoaa koko rukoukseen yhteen vihollistamme perkelettä vastaan. Juuri siitä, että maailma on synnin ja perkeleen turmelema, seuraa meidän epäonnemme, heikkoutemme ja sairautemme. Tämä ei tarkoita esimerkiksi sairauksien hengellistämistä väärällä tavalla, vaan muistuttaa, että paha ei tule Jumalalta. Häneltä sen sijaan rukoilemme ja odotamme hyvää.

Se, että pyyntö on rukouksen viimeinen, kuvaa myös hyvin sen, missä kaikessa paha voi meitä vaivata. Edellä olemme rukoilleet, että Jumalan nimi pysyisi pyhänä keskellämme, että hänen tahtonsa tapahtuisi ja valtakuntansa tulisi. Tätä vastaan haluaa perkele käydä. Samoin paha ahdistaa meidän jokapäiväistä elämäämme, kaikkea sitä, mikä sisältyy jokapäiväisen leivän pyytämiseen; kotia, perhettä, terveyttä ja elantoa.

Erityisen hanakasti sielunvihollinen hyökkää usein omaatuntoamme vastaan, johon pyyntö syntien anteeksiantamuksesta ja kiusauksista päästämistä liittyy. Meille valehdellaan, ettei syntejämme voi saada anteeksi. Toisaalta kiusauksen edessä lihamme tahtoo olla heikko ja altis tekemään syntiä. Synti myös kovettaa sydämemme lähimmäisen edessä siten, ettemme tahdo antaa anteeksi meihin kohdistuneita rikkeitä. Kaikessa tässä rukoilemme, että Jumala meitä auttaisi ja päästäisi pahasta ja vaivasta.

Koska Kristus itse opettaa näin rukoilemaan, voimme rohkeasti luottaa siihen, että Jumala kuulee rukouksemme. Vaikka aikamme onkin täynnä pahan valtaa ja kärsimystä, Jumala on todella kaikkivaltias. Kerran sekin kipu, mitä tänään tuntemme, on kokonaan poissa.

Timo Marttinen

SANAN VALOA UTSJOELLA

✍️ JOUKO PELKONEN 📷 TERHI ANTTONEN

Kaamoksen keske-
lä ensimmäisen ad-
venttisunnuntain
iltapäivällä 2017 syttyivät
Eränkävijöitten kodikkaalla
hirsimajalla alttarikynttilät.
Paikallinen puuhamies Jan-
ne Aikio ja hänen vaimonsa
Hanna olivat jo edellisenä
päivänä järjestelleet tupaa
valmiiksi messun viettoa
varten. Messun jälkeen, kun
majan täytti poronlihakei-
ton ja kahvin tuoksu sekä
iloinen puheensorina, voi-
tiin todeta Lähetysshiippa-
kunnan toiminnan alkaneen
Utsjoella.

SEURAKUNNAN PALVELUKSESTA AUTTAJA-ASLAKIKSI

Janne Aikio syntyi 1960-lu-
vulla Petsikkotunturin juu-
rella nelilapsiseen saame-
laisperheeseen. Vuodes-
ta 1990 lähtien hän toimi
Utsjoen ev.lut. seurakunnan
suntiona ja myös kanttorina
aina vuoden 2017 tammi-
kuun loppuun, jolloin jou-
tui eroamaan tehtävästään.
Nykyisin Janne on Utsjoen
kunnan palveluksessa autta-
en niitä, jotka tarvitsevat tu-
kea kotona asumiseen.

- Työnimikkeeni on aut-
taja-aslak. Teen polttopuita,
pihatöitä ja pieniä korja-
uksia, kaikenlaista käytän-
nön apua. Tykkään työstä-
ni, tapaan paljon ihmisiä,
keskustelen heille tärkeistä
asioista ja saan tehdä myös
ruumiillista työtä.

Janne on kokenut olevan-
sa odotettu apu, palaute on
ollut hyvää, hänen työtään
arvostetaan.

KIINNOSTUS TEOLOGIAAN

Oman hengellisen herätyk-
sensä Janne koki 1980-lu-
vun loppupuolella. Niiden
vaiheiden myötä hän alkoi
lukea Lutheria, Laestadiuk-
sen postilloja, elämäkertoja
ja hartauskirjoja sekä teo-
logista kirjallisuutta, johon
hän on laajasti perehtynyt.

- Elämäni suurin kiin-
nostuksen kohde on ollut
teologia.

Mutta ei kategorinen im-
peratiivikaan ole Jannelle
outo asia.

- Olen lukenut filosofi-
an perusteita ja filosofian
historiaa sekä uskonnon-
filosofiaa miettien, voisi-
ko näitä tietoja hyödyntää
kristinuskossa. Tosin viime
vuosina perhe-elämän arki
ymmärrettävästi rajoittaa
lukemista.

Vaimonsa Hannan hän
tapasi esikoislestadiolaisten
seuroissa Utsjoella, tosin
vähältä piti, että hän ei olisi
sinne tullutkaan. Hanna on
kotoisin Teuvalta ja on am-
matiltaan käsityöartesaani.
Perheessä on kolme reipas-
ta tyttöä, Alisa, 7, Miisa, 4
ja Eveliina, 2 vuotta, joten
Hanna on nyt kotiäitinä.

UUSI KIRKOLLINEN MAHDOLLISUUS

Saamelaiseen perinteeseen
ja saamelaisiin arvoihin
kuuluvat Jannen mukaan
keskeisesti perhe, suku,
luonto, luonnossa liikkumi-
nen ja sen hyödyntäminen.
Kristinuskoa haastetaan ny-
kyisin paitsi valtakulttuu-
rin taholta, niin myös ikään

*Aikion perhe näkee Lähetysshiippakunnan messuissa uu-
den alun eri taustoista tuleville luterilaisille Utsjoella.*

kuin sisältä päin. Arvoli-
beraalinen ajattelu on saa-
vuttanut Utsjoenkin, tosin
teologiassa vasta viiveel-
lä, mutta huolestuttavaa on
myös luonnonuskonnon
voimistuminen.

- Julkisuudessa saat-
taa esiintyä henkilöitä, jot-
ka identifioituvat noitina.
Omassa tuttavapiirissäni en
tällaista tapaa, mutta esi-
merkiksi joissain kulttuuri-
piireissä. Todellisia edus-
tajia ei liene paljoa, mut-
ta median kautta yritetään
haalaa kannattajia. Hengelli-
sesti ajateltuna tällainen on

vaarallista.

Janne näkee Lähetyshiip-
pakunnan mahdollisuuden
toimia positiivisena kir-
kollisena ”sulatusuunina”
eri hertätysliiketaustaisille.
Hänen mukaansa heillä on
paikkakunnalla ollut yhte-
ydenpitoa aikaisemminkin
eri herätysliikkeen kesken.

- Olen surullinen tästä
nopeasta muutoksesta, joka
kirkollisessa elämässä on
tällä tapahtunut. Mutta sitä
ei ole syytä jäädä murehti-
maan, katse on suunnattava
eteenpäin, kohti uutta.